

A vibrant watercolor floral border surrounds the text. It features various flowers and leaves in shades of red, orange, yellow, green, blue, and purple. The flowers include tulips, daisies, and multi-petaled blossoms. The leaves are simple, elongated shapes. The overall style is soft and artistic.

Geachte
Mr. Knightley

Roman

A red silhouette of a woman's head in profile, facing right. She has a ponytail. The silhouette is solid red and stands out against the floral background.

Katherine Reay

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Kok – Utrecht, 2017
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel Dear Mr. Knightley bij Thomas Nelson, a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc. Nashville, Tennessee, USA.

© Katherine Reay, 2013

Vertaling Tineke Tuinder-Krause
Omslagontwerp bij Barbara
Auteursfoto Courtesy of Thomas Nelson
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 9789029726627
ISBN e-book 9789029726634
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Geachte
Mr. Knightley

Roman

Katherine Reay

Vertaald door
Tineke Tuinder-Krause

KOK

2 april

Geachte meneer,

Het is inmiddels een jaar geleden dat ik uw royale aanbod heb afgewezen. Pater John waarschuwde me nog dat ik een vreselijke fout maakte, maar ik wilde niet luisteren. Hij had het gevoel dat ik door die kans te laten liggen niet alleen mezelf benadeelde, maar alle pleegkinderen die door uw stichting geholpen worden.

Ik hoop dat elke mogelijke vorm van ondankbaarheid van mijn kant niet nadelig is geweest voor de dromen van iemand anders; ik wilde gewoon weg uit Grace House. Het is niet makkelijk om in een groepshuis te wonen, en ik heb er acht jaar gewoond. En ook al wist ik dat een vervolgstudie betere vooruitzichten op een baan zou betekenen, het betekende ook dat ik nog twee jaar in Grace House moest blijven wonen. Destijds moest ik daar niet aan denken.

Ik ben mijn leven lang al dol geweest op lezen en schrijven, maar ik durfde het niet te riskeren mijn baan op te geven om een droom na te jagen. Nu ben ik zover dat ik het graag zou proberen. Niet omdat ik heb gefaald, maar omdat deze opleiding mij de kans geeft om met mijn passie in mijn levensonderhoud te voorzien.

Laat me alstublieft weten of de studiebeurs nog steeds beschikbaar is. Ik begrijp het best als u inmiddels een andere kandidaat hebt uitgekozen.

Met vriendelijke groet,

Samantha Moore

7 april

Beste mevrouw Moore,

De studiebeurs voor het volledige lesgeld voor de masteropleiding aan de Medill School voor Journalistiek van de Northwestern University is nog steeds beschikbaar. Op aanbeveling van pater John en dankzij het feit dat hij het volste vertrouwen in u heeft, heeft de directeur van de Dover Stichting erin toegestemd u een tweede kans te geven. Die komt echter met één voorwaarde. De directeur wil persoonlijke brieven van u ontvangen waarin u verslag doet van uw vorderingen; dit als een geruststelling dat deze beslissing juist was. U mag hem schrijven alsof het een dagboek betreft, en hem op die manier laten weten hoe het met uw studie gaat. Hij heeft een postbus geopend voor dit doel, zodat u niet het gevoel hebt onder druk te staan door een directe band met hem of met de stichting. Hij zal uw brieven ook niet beantwoorden, maar vraagt van u om hem regelmatig te schrijven over 'dingen die van belang zijn'.

Hij beseft dat dit een ongebruikelijke eis is, maar de stichting wil zeker weten dat haar middelen op de best mogelijke manier worden ingezet. Gezien het feit dat u vrij plotseling van gedachten veranderd bent, lijkt hem dat niet te veel gevraagd. Om het makkelijker te maken voor u zal hij tevens anoniem blijven. U mag hem aanschrijven als George Knightley en uw post sturen naar onderstaand postbusadres.

Met vriendelijke groet,

Laura Temper

privésecretaresse van Dhr. G. Knightley

12 april

Geachte Mr. Knightley,

Hartelijk dank voor de kans die u mij geeft. Ik heb vanmorgen de inschrijfformulieren voor Medill ingeleverd. Ik heb er een aantal papers over Dickens en Austen bij moeten doen in plaats van het vereiste journalistieke portfolio. Hoewel dat in mijn nadeel zou kunnen werken, heb ik het gevoel dat de rest van mijn inschrijving er goed uitziet.

Als u het goedvindt, wil ik uw vertrouwen en dat van pater John honoreren door uit te leggen waarom ik 'vrij plotseling van gedachten veranderd ben', zoals mevrouw Temper het noemde. Toen ik vorig voorjaar afstudeerde, had ik twee mogelijkheden: een studiebeurs voor een vervolgstudie of een baan bij Ernst & Young. Omdat ik graag weg wilde uit Grace House en ernaar verlangde om de wereld te veroveren, koos ik de baan. Zes weken geleden ben ik ontslagen. Tijdens het ontslaggesprek beweerde mijn baas dat ik 'niet betrokken' was, met name wat betreft de omgang met collega's en cliënten. Ik heb er goed werk geleverd, Mr. Knightley. Goed, gedegen werk. Maar de omgang met anderen op de werkvloer is blijkbaar ook belangrijk. En op dat gebied ben ik tekortgeschoten.

Het feit dat u een literaire naam als pseudoniem hebt uitgekozen, doet mij vermoeden dat u ook bekend bent met een ander bewonderenswaardig personage uit de wereld van de fictie – Elizabeth Bennet, de complexe en betoverende heldin van

Jane Austen. Bij Ernst & Young heb ik geprobeerd om even doortastend en charmant te zijn als Lizzy, maar zij had blijkbaar een zelfvertrouwen en een charisma dat ik niet dagelijks vol heb weten te houden. Dus hier ben ik dan, terug in Grace House, waar ik profiteer van het feit dat de staat bereid is mij tot mijn vijftiende onderdak te bieden, zolang ik maar blijf studeren.

Toch twijfelt pater John nog steeds aan me en kon hij het niet laten om me vanmorgen de les te lezen. Ik probeerde te luisteren, maar mijn ogen dwaalden door zijn kantoor: elk plekje dat niet door boeken wordt ingenomen is opgevuld met foto's van alle kinderen die ooit in Grace House hebben gewoond. Pater John is dol op misdaadromans: Agatha Christie, James Patterson, Alex Powell, P. D. James, Patricia Cornwell... ik heb de meeste ervan gelezen. De eerste keer dat we elkaar ontmoetten, vlak voordat ik vijftien werd, daagde hij me uit om mijn horizon op literair gebied te verbreden en meer te lezen dan alleen de klassiekers.

'Luister je wel, Sam?' merkte pater John ten slotte op toen hij mijn dwalende blik zag. 'Het programma van Medill past precies in jouw straatje. Je bent een geweldig lezer en schrijver.'

"Ik verdien noch zoveel lof, noch zoveel kritiek. Ik ben geen boekenwurm en er zijn een hoop andere dingen óók, waar ik plezier in heb." Elizabeth Bennet heeft voor elke situatie wel een bruikbaar antwoord.

Pater John keek me met een flauwe glimlach aan en ik deinsde terug. 'En als ik het nu eens niet kan?' vroeg ik. 'Misschien is het een slecht idee.'

Hij leunde achterover in zijn stoel en haalde bedachtzaam adem. Gefronste wenkbrauwen, zijn mond een rechte streep.

'Dan wijs je het aanbod af – voor de tweede keer – en zoek je een andere baan. Maar wel een beetje snel. Ik kan je nog een paar weken geven om je leven op de rit te krijgen, maar daarna kan ik

niks meer voor je doen.’ Hij leunde naar voren. ‘Sam, ik ben altijd bereid om je te helpen. Maar als je niet gaat studeren, sluit Grace House de deuren voor je. Deze stichting helpt heel wat kinderen, en ik wil die steun niet op spel zetten omdat jij je niet wilt vastleggen. Dus neem nu een beslissing.’

Er rolde een traan over mijn wang. Pater John wordt niet gauw kwaad, maar ik verdiende het. Ik zou u beiden gewoon dankbaar moeten zijn, maar in plaats daarvan trok ik uw hulp in twijfel. Maar hulp vragen is moeilijk, Mr. Knightley – zelfs al heb ik die hulp keihard nodig. Elke plaatsing van mij als pleegkind was bedoeld om me te helpen; elke nieuwe maatschappelijk werker probeerde mij verder te helpen; en toen ik als twaalfjarig meisje terug naar huis werd gestuurd, deed de rechter dat ook om mij te helpen... ik ben al die hulp zo zat.

‘Het spijt me, pater John, u hebt gelijk. Ik wil deze studiebeurs, en ik heb hem opnieuw aangevraagd. Het moet wel heel ondankbaar overkomen dat ik nu weer mijn twijfels heb.’

‘Nee hoor, Sam. Geen probleem. Ik begrijp best dat je op eigen benen wilt staan. Zelfs in de beste tijden en omstandigheden is het moeilijk om hulp te aanvaarden...’

Uiteindelijk wist ik pater John te overtuigen dat ik ervoor zou gaan. Ik hoop dat ik u ook heb kunnen overtuigen. Dus de afspraak is: u betaalt mijn studie en ik schrijf u brieven waarin ik eerlijk verslag doe van mijn leven en mijn studie – en u schrijft mij nooit terug? Is het zo simpel?

Bedankt daarvoor, Mr. Knightley – voor uw anonimiteit. Eerlijkheid is een stuk makkelijker zonder gezicht en zonder echte naam. En eerlijkheid is voor mij heel makkelijk op papier.

Ik kan u verzekeren dat hoewel ik in de echte wereld sociaal niet zo handig ben, ik heel goed ben op school. Ook dat is makkelijk op papier. Ik zal recht doen aan uw studiebeurs, Mr. Knightley. Ik zal uitblinken op Medill.

Ik weet dat ik in deze brief meer heb verteld dan noodzakelijk

was, maar ik wil dat u mij een beetje leert kennen. We moeten op eerlijke voet van start gaan, zelfs als die start minder indrukwekkend is dan die van Lizzy Bennet.

Met vriendelijke groet,

Samantha Moore

15 juni

Geachte Mr. Knightley,

Bedankt voor uw optimistische kijk op de zaak. Ik zal voorlopig blijven schrijven. Ik heb nog steeds niks van Starbucks gehoord, maar Macy's en twee advocatenkantoren hebben me afgewezen. De wanhoop krijgt steeds meer grip op me en vliegt me af en toe naar de keel. Goed, ander onderwerp, welk onderwerp dan ook...

Vorige week is er een nieuwe leerling in Buckhorn Cottage komen wonen. Ik heb een hekel aan hem. Nee, dat is niet waar; door hem heb ik een hekel aan mezelf gekregen – en dat is veel erger. Kyle is pas dertien, maar hij intimideert me. Ik ben 1 meter 78, dus dat is nog niet zo eenvoudig. Maar Kyle is nu al 1 meter 73 en zijn uitstraling is bepaald niet klein, lief en aardig. Hij heeft een stevige neus, zijn haar is gemillimeterd en hij heeft de hardste ogen die ik ooit heb gezien. Hij had maar dertig seconden nodig om de zwakste en meest verlegen jongens eruit te pikken, en sindsdien laat hij geen kans voorbijgaan om ze het leven zuur te maken. Tot gisteren...

Hannah bracht een bezoekje aan Buckhorn, waar ik op dat moment een stel jongens rekenles gaf. Ze zag dat Kyle in de woonkamer de arm van de negenjarige Jaden omdraaide en zei dat hij daarmee moest ophouden. Kyle duwde Jaden tegen de muur en liep op haar af. Hij pakte haar bij haar schouder en wilde haar een stomp geven. Ik was bang dat haar laatste uur geslagen had.

Maar die frêle Hannah stak haar arm uit om zijn vuist tegen te

houden. Hij haalde nog een keer naar haar uit, maar opnieuw stopte ze hem door haar arm met een boog boven haar hoofd te zwiepen. Kyle haalde opnieuw uit en probeerde tegelijk haar arm te pakken te krijgen. Maar Hannah blokkeerde zijn klap ook nu weer met een ferme armzwaai en deed een stap opzij.

Kyle rechtte zijn rug, kneep zijn ogen tot spleetjes en keek haar indringend aan. Even bleven ze zo staan, maar toen deinsde hij achteruit, duidelijk stomverbaasd.

‘Zijn we klaar, Kyle?’

Hij knikte langzaam.

‘Slimme keus.’ Hannah liet haar arm zakken en slaakte een zucht. ‘Ik wil niet dat je andere jongens pest, Kyle, anders zorg ik ervoor dat je uit huis wordt gezet.’

Kyle gaapte haar aan. We gaapten haar allemaal aan.

‘Ja, mevrouw.’ Met gebogen hoofd liep Kyle weg.

Hannah wendde zich tot mij, volkomen ontspannen. ‘Sam, ik heb net een schitterend boek uitgelezen. Ik breng het je wel als ik klaar ben op kantoor. Ben je dan in je cottage?’

‘Eh... Hannah? Hoe deed je dat?’

‘Dat is niet zo moeilijk, hoor. De zwarte band. Ik zal het je straks wel laten zien.’ En weg was ze. De rest van mijn les over staartdelingen leek nergens op.

Ik besprong Hannah zo ongeveer toen ze gisteravond langskwam. Ik heb eigenlijk nooit behoefte aan een praatje, maar Hannah ken ik al jaren en alles wat ik over haar wist of meende te weten sloeg opeens nergens meer op.

‘Waar heb je dat geleerd? Waarom heb je me dat nooit verteld? Dat was ongelofelijk!’

‘Ik kan zelf ook bijna niet geloven dat Kyle zomaar wegliep. Hij kwam zelfs naar mijn kantoor om zijn excuses aan te bieden.’ Hannah plofte op de bank neer. ‘Ik denk dat ik dat joch nog leuk ga vinden.’

‘Niemand vindt dat joch leuk.’

Hannah aarzelde even. 'Ik wel, Sam.'

'Hoe dan ook, vertel eens hoe je dat deed.' Ik wist dat ze me hard vond, dus ik veranderde van onderwerp.

'Moet ik het je laten zien?'

Een minuut of tien deed ik net alsof ik haar wilde slaan en wist zij elke poging tegen te houden. Ik kon me goed voorstellen dat Kyle, die een stuk sneller en sterker is dan ik, stomverbaasd was.

'Is dat karate?'

'Taekwondo.'

'Wat is het verschil?' En wat maakt het uit?

'Karate komt uit Japan. Taekwondo uit Korea.'

'Waarom wist ik dit niet van jou?'

'Dat ik uit Korea kom?' Hannah glimlachte. Toen keek ze me even nadenkend aan. Ten slotte zei ze: 'Weet je, Sam, er is heel veel wat je niet ziet omdat je het niet wilt zien. Ik doe al sinds mijn negende aan vechtsport. Het is een belangrijk onderdeel van wie ik ben. Maar ik betwijfel of Jane Austen dat wel damesachtig zou vinden.'

'Je hebt waarschijnlijk gelijk, maar in namaak-klassiekers als *Pride and Prejudice* and *Zombies* kan Lizzy Bennet heel goed vechten. Ik heb er net een gelezen waarin die kalme Anne Elliot uit *Persuasion* klappen uitdeelde.'

Hannah slaakte een diep zucht en wendde haar blik af. Had ik iets verkeerd gezegd? Even later ging ze weg. Had ik iets gemist? Die vragen hielden me de halve nacht wakker. En het hele gesprek ergerde me omdat ik vermoedde dat ze gelijk had: ik zie alleen wat ik wil zien.

Vandaag heb ik nog iets toegevoegd aan dit potje navelstaren: ik doe alleen wat ik wil doen – zelfs als dat ten koste van anderen gaat.

Het begon allemaal vanmorgen toen ik naar Buckhorn ging om een stel gecorrigeerde rekentoetsen terug te geven. Kyle was brutaal, zoals altijd, en het ergerde me dat hij Hannah wel res-

pecteerde en mij niet. Noem het jaloezie. Dus toen pater John me later vandaag belde en vroeg of ik Kyle wilde zoeken omdat hij niet was komen opdagen voor zijn les woedebeheersing die middag, ging ik meteen in de aanval.

Ik begon mijn zoektocht bij de atletiekbaan van de middelbare school een paar straten verderop, waar ik Kyle weleens had gezien als ik daar zelf mijn rondjes liep. En ja hoor, daar was hij. Ik bedacht dat ik misschien wel wat respect kon verdienen door een wedstrijdje met hem te lopen.

‘Wat moet je? Jij –’ Hij snoof verachtelijk toen ik dichterbij kwam en begon als een gekooide tijger te ijsberen. Hij deed zich stoer voor, maar een sprankje kwetsbaarheid dat mij bekend voorkwam, verraadde hem.

‘Hé! Hou je mond!’ Ik ging voor stoer.

‘Wat?’

‘Je wilde me uitschelden. In Grace House moet je nablijven als je vloekt, maar ik heb het idee dat jij over een indrukwekkend arsenaal scheldwoorden beschikt. Zeg niks waar je later spijt van hebt.’

‘Ik heb nergens spijt van.’

‘Straks misschien wel.’

Hij stak zijn neus in de lucht en keek me woedend aan. Deze jongen zat boordevol boosheid.

‘Ik weet het. Ik mag jou ook niet, maar we houden allebei van hardlopen. Misschien lijken we wel meer op elkaar dan we denken.’

‘We zijn geen vrienden, hoor.’

‘Ik zei toch niks over vrienden.’ Ik keek naar de baan. ‘Ik denk dat ik de vloer met je kan aanvegen.’ Nu had ik zijn aandacht.

‘Je kunt me niet verslaan. Een mager blank meisje als –’

‘Ben je soms bang?’ Ik daagde hem uit, want dat is de beste manier om een jongen klem te zetten, mocht u dat interesseren. Ik keek naar zijn benen. Hij had bepaald geen kinderbenen. Met

zijn dertien jaar waren Kyles benen al zo gespierd dat ik begon te twifelen aan mijn geweldige plannetje. Toch was ik niet van plan om me te bedenken.

‘Hou eens op met dat discrimineren. Denk je dat jij mij kunt verslaan, enkel en alleen omdat je een jongen bent, of omdat je zwart bent? Mooi niet.’ Ik prikte met mijn vinger tegen zijn borstkas.

Dat was misschien net iets te veel van het goede. Zijn ogen flitsten naar mijn vinger, naar mijn gezicht en vervolgens naar de baan. ‘Zeg het maar.’

‘Twee kilometer, als je me kunt bijhouden.’ Ik vermoedde dat hij sneller was dan ik, maar twee kilometer vereist meer dan alleen snelheid. Dat vereist uithoudingsvermogen – mijn sterke kant. Meer dan twee kilometer zou hij waarschijnlijk weigeren.

‘Kom op dan, jij –’

‘Bewaar je adem maar voor het rennen.’ Ik tikte op de timerknop op mijn horloge en ging ervandoor. Ik dacht dat ik het in 6:30 zou kunnen, maar niet veel sneller. Toen het eerste rondje erop zat keek ik even op de stopwatch – 90 seconden. Dat betekende twee kilometer in zes minuten – veel te snel voor mij. Maar ik moest winnen, of hem op zijn minst bijhouden. Als ik Kyle versloeg, zou hij wel respect voor me krijgen.

Aan het begin van de tweede ronde spurtte Kyle ervandoor. Ik liet hem gaan en nog geen kwart ronde later bond hij in. Hij kon het juiste tempo niet vinden en ik vertraagde wat in de hoop dat we op één lijn zouden komen. We sloten die tweede ronde bijna gelijktijdig af en ik begon aan de derde, met een paar meter voorsprong.

Al rennend beseftte ik dat die jongen rende zoals ik dat vroeger had gedaan. Met hart en ziel en met alles wat in hem zat – alle remmen los. Kyles kwetsbaarheid was tastbaar. Ik neem aan dat het leeftijdsverschil van tien jaar mij had geleerd mijn krachten te verdelen én mijn emoties te verbergen. Want toen ik de emo-

ties op zijn gezicht zag, miste ik de overgave die ik tijdens het hardlopen altijd gevoeld had. Wanneer had ik voor het laatst iets gevoeld? Werkelijk gevoeld?

En halverwege die derde ronde wist ik dat Kyle zou moeten winnen. Ik zag het aan de vastberaden trek om zijn mond en zijn lijf dat hij met strak gespannen spieren voortstuwde. Dit was meer dan een wedstrijdje. Kyle rende of zijn leven ervan afhing. Zoals ik dat ook zo vaak had gedaan. Wedstrijden waar ik in mijn eentje doorheen was geploeterd. Niemand die mij steunde of aanmoedigde. Dat had ik op dit moment voor Kyle kunnen doen. Dat had ik voor hem moeten doen. Maar ik heb een hekel aan verliezen.

In de vierde ronde begon hij te hijgen en nam ik een voor-sprong. Bij de eerste bocht vergrootte ik de afstand tussen ons en ondanks een kortstondig schuldgevoel verhoogde ik mijn tempo en sprintte de laatste halve ronde naar de finish. Toen ik over de finishlijn ging keek ik op mijn horloge: 6:05! De snelste twee kilometer van mijn leven. Het voelde fantastisch, en ik dacht dat ik doodging. Kyle finishte in 6:39, klapte voorover en kokhalsde. Als er iets in zijn maag had gezeten, zou dat op mijn schoenen terecht zijn gekomen.

Ik ging naast hem staan, eveneens voorovergebogen, en we hingen allebei met ons gezicht omlaag. 'Jij bent mijn nieuwe hardloopmaatje, Kyle. Wat ben jij snel, man.' Ik was zo opgetogen dat ik niet meer aan respect dacht. Ik dacht aan vriendschap. Dom van me.

'Ik ben helemaal niks voor jou.' Hij duwde me opzij en vertrok. Zonder om te kijken kroop hij door een gat in het hek en liep terug naar Grace House.

Ik probeerde boos te worden en zijn afwijzing van me af te laten glijden, maar het lukte niet. Normaal vind ik woede een geweldige en veilige emotie. Maar ik heb Kyle gekwetst, Mr. Knightley, en dat los je niet op met woede. Ik heb met opzet een

kind gekwetst. Hij liet mij de ware Kyle zien, en ik trapte hem de grond in. Lekkere volwassene ben ik geworden.

Met vriendelijke groet,

Sam

20 juni

Geachte Mr. Knightley,

Gisteren heb ik de metro naar Evanston genomen en er een tijdje rondgewandeld over de campus van Northwestern University. Een vorm van zelfkastijding, denk ik, maar ik wilde het gewoon zien.

Ook al is het zomer, overal liepen mensen. Eerst zwierf ik rond door het gebouw waar Engelse literatuur en letterkunde wordt gegeven. Het is gotisch en ziet er heel romantisch uit. Het barst vast van de prachtige literatuur en ideeën. Ik was zwaar onder de indruk van de vakken die werden gegeven: Literaire tradities, Moderne Amerikaanse letterkunde, Britse letterkunde, Shakespeareaanse drama's... Op Roosevelt hadden we niet zo'n gevarieerd aanbod. Op het gebied van literatuur hadden ze daar sowieso niet veel keus; wel op het gebied van elektronica, wiskunde en bedrijfskunde, maar niets vergeleken bij dit.

Vervolgens liep ik naar Medill. Qua architectuur is het minder interessant dan de andere gebouwen. Wat meer rechttoe, rechtaan en praktisch – net als het nieuws, neem ik aan. Er hing ook een overzicht van het cursusaanbod: Ethiek van de journalistiek, Verhalende journalistiek, Publieke affaires. Ik denk dat ik me zou hebben gericht op tijdschriften en redactionele artikelen, iets tussen nieuws en verhalen in. Dat zou ik wel leuk hebben gevonden.

En ondanks Hannahs bewering dat ik geen oog heb voor de wereld om me heen, heb ik gisteren goed om me heen gekeken – naar alles. En Northwestern lijkt totaal niet op Roosevelt. Het

heeft iets waar ik mijn vinger niet op kan leggen. Geld? Kennis? Zelfverzekerdheid? De studenten zijn net een stel Emma's. Ze zijn zich bewust van hun status, of ontdekken die binnenkort. Je ziet het aan hun manier van lopen, hun manier van praten en de manier waarop ze zich kleden. Is het een kwestie van vermogen? Van zelfvertrouwen? Ik weet het niet. Maar ik wil het ook. Ik weet niet wanneer of hoe, maar ik weet dat dit mijn nieuwe 'normaal' is.

Ik zag ook dat ik mijn kledingstijl moet veranderen. Het is niet het allerbelangrijkste, maar de eerste indruk is belangrijk, en ik zou hier uit de toon vallen. Bij Ernst & Young viel ik ook uit de toon, maar toen snapte ik nog niet waarom. Ze dragen hier jeans en capuchontruien en T-shirts, net als ik, maar je ziet gewoon het verschil tussen klasse en kledingbank. Het zit 'm ook in de manier waarop ze het dragen. Hun kleding straalt een soort nonchalance uit, alsof het hun geen enkele moeite heeft gekost om er zo uit te zien. Maar dan gaan ze nog net een stapje verder, met een subtiel detail. Een sjaal, een halsketting, een riem – dat ene item dat aangeeft dat je uniek bent. Dat je ertoe doet. Dus met alle extraatjes die ik verdien wil ik aan mijn garderobe werken. Want... ik ben aangenomen bij Starbucks!

Ik hoorde het vanmorgen en ik ben er blij mee. Echt waar. Misschien was dat wel de reden voor mijn bezoekje aan Northwestern University gisteren. Nog voordat ik bericht kreeg van Starbucks moest ik die droom loslaten. Met het bezoekje aan de campus heb ik dat hoofdstuk afgesloten.

Dankzij pater John heb ik een appartementje gevonden zo'n zes straten verderop. De buurt is niet zo best, maar ik kan de huur betalen en heb geen auto nodig om naar de bibliotheek of naar Starbucks te gaan. Vanmiddag ga ik het huurcontract tekenen. En zo komt alles op z'n pootjes terecht.

Nogmaals bedankt, Mr. Knightley, voor alles...

Sam

Gisteren ben ik vergeten deze brief te posten, dus schrijf ik er nog wat achteraan...

Ik heb vanmorgen mijn nek uitgestoken bij Kyle. Ik weet dat ik hier binnenkort wegga, maar het zit me dwars dat hij zo'n hekel aan me heeft – waarschijnlijk omdat ik het verdiend heb. Ik vond het zo eng, ik stond nog net niet te kotsen.

'Hé, Kyle. Ik train voor de Marathon van Chicago komend najaar en vroeg me af of jij met me mee zou willen doen. Ik ga zo naar de atletiekbaan voor een paar rondjes warming-up en wat sprintjes. Wat zeg je ervan?'

Hij dronk volkomen uitdrukkingloos zijn sap op. Hij bleef me ondertussen aankijken, zonder zelfs maar te knipperen. Zijn blik was zo vastberaden en agressief dat ik moeite had om die te blijven beantwoorden.

'Denk er in elk geval eens over na. Je bent echt goed, Kyle. Je zou volgend najaar kunnen meedoen met het cross-countryteam. Ik weet zeker dat je dan heel wat wedstrijden wint.'

Zijn blik werd wat onzeker. Als ik met mijn ogen had geknipperd, zou ik het verlangen niet hebben opgemerkt. Ik slikte en vervolgde toen: 'Luister, Kyle. Het spijt me van laatst. Ik hoop dat je komt. Ik ben er ongeveer een uur.'

Ik bied niet snel mijn excuses aan, Mr. Knightley. Ik denk dat alleen pater John door de jaren heen een paar excuses van mij heeft weten los te peuteren, en dan hebben we het over pater John. Zelfs nu kan ik amper geloven dat ik die woorden eruit heb weten te krijgen. Kyle had moeten omvallen van schrik en dankbaarheid. Maar nee, hij zette zijn glas in de vaatwasser en liep de kamer uit.

Dus ging ik naar de atletiekbaan, begon te rennen en bleef hoop houden... Dat is niet waar, ik liep te piekeren. Ik raakte zelfs nogal in paniek.

Want ik ga weg uit Grace House, en deze keer voor altijd. Zoals pater John het verwoordde: dit is mijn keerpunt. Geen terugkeer

mogelijk. En in tegenstelling tot die keer dat ik samen met Cara vertrok of toen Ernst & Young mij ontsloeg, is er deze keer geen vangnet. Grace House sluit zijn deuren voor mij omdat ik niet langer naar school ga. Dat hoofdstuk is afgesloten. En ik heb ook geen echte vrienden om me op te vangen.

Daar heb ik heel veel over nagedacht. Dat wedstrijdje met Kyle heeft me wakker geschud – en niet alleen doordat ik zo gemeen was. Nee, toen we samen voorover hingen, merkte ik dat ik opeens verlangde naar zijn vriendschap. Diep vanbinnen begreep ik hem en ik was ervan overtuigd dat hij hetzelfde voelde. Maar vriendschap met een jongen van dertien? Dat slaat eigenlijk nergens op. Ik kan het niet goed uitleggen, maar we zijn uit hetzelfde hout gesneden, Kyle en ik. En ik zou wel een vriend kunnen gebruiken.

Buiten mijn boeken praat ik alleen met Hannah en met u. Maar Hannah en ik zijn geen echte vriendinnen. Voor haar ben ik een pleegkind dat nu in een soort kennis is veranderd. En u? U bent een veredeld dagboek. Ziedaar... mijn twee vrienden. Toen ik daarover nadacht voelde ik me opeens heel erg geïsoleerd. Na twee rondjes was ik zo in paniek dat ik bijna door mijn knieën zakte.

Toen zag ik Kyle. Hij stond bij het hek naar me te kijken. Terwijl ik een neutrale gezichtsuitdrukking aannam en zijn kant op liep, begon hij zonder iets te zeggen mee te rennen.

‘Leuk dat je er bent, Kyle. Ik ga dit jaar voor de derde keer de Marathon van Chicago lopen, en ik wil een betere tijd neerzetten dan de vorige keer.’

‘Waarom loop je eigenlijk zo’n eind?’

Er zijn altijd twee manieren om met die vraag om te gaan. Als iemand me vraagt waarom ik hardloop, verzin ik gewoonlijk een nietszeggende leugen. De echte reden vertellen, is gevaarlijk. Te persoonlijk.

‘Het ontspant me,’ zei ik.

Kyle bleef staan. ‘Rot op.’ Hij rende dwars over de baan terug naar de ingang.

Ik keek hem na en de moed zonk me in de schoenen. ‘Kyle, wacht!’

‘Voor die onzin? Die heb ik al vaak genoeg gehoord.’ Hij draaide zich om.

Ik dacht niet na. Ik schreeuwde.

‘Ik ren omdat het de enige plek is waar ik mezelf kan zijn. Ik kan mezelf pas vinden als ik een flinke afstand heb gelopen. Maar als ik dat doe, als ik die ene extra kilometer ren, dan vind ik mezelf. Mijn hoofd wordt helder en soms, heel soms, heb ik dan het gevoel dat ik de moeite waard ben.’ Met de rug van mijn hand veegde ik de tranen van mijn gezicht.

Kyle was blijven staan, maar hij draaide zich niet om.

Ik ging door. ‘Het spijt me dat ik gemeen tegen je was. Je maakte me bang, je had een hekel aan me en dat kon ik niet hebben.’

Hij draaide zich om. ‘Speel geen spelletje met mij.’

‘Dat zal ik niet doen. Beloofd.’ Ik sprak de woorden bedachtzaam uit – als een belofte aan ons beiden. Zonder nog iets te zeggen of me aan te kijken rende hij weer de baan op.

We trokken een serie sprintjes en deden de coolingdown zonder iets te zeggen. Misschien begreep hij dat ik ruimte nodig had. Misschien was hij buiten adem. Hoe dan ook, het duizelde me toen ik besepte wat ik had gezegd en gedaan. Ergens diep vanbinnen hoopte ik dat hij niet doorhad hoeveel van mezelf ik had blootgegeven, hoewel ik aan de andere kant wist dat hij me heel goed begreep. Want hij is zeker niet dom. Dat overkomt de meeste pleegkinderen – mensen onderschatten ons. Ze wijzen ons af, net zoals ik hem had afgewezen.

Toen we klaar waren, gaf ik hem een schouderklopje in de verwachting dat we op een lijn zaten. Ik had het mis.

‘Blijf van me af.’

‘Ik...’

‘We trainen samen. We zijn geen vrienden.’ En weg was hij.

Zo staan de zaken er dus voor. We zijn geen vrienden, maar ik heb mijn best gedaan. En in deze laatste brief aan u is het belangrijk dat u weet dat ik het echt geprobeerd heb. Ik ben geen volwassene die met opzet de dromen van kinderen onderuithaalt.

Vanaf nu... wil ik ontdekken wat voor volwassene ik dan wel ben. Bedankt voor alles. Uw studiebeurs heeft me op zijn minst een paar maanden langer veiligheid in Grace House geboden – en dat heeft me enorm geholpen.

Ben weer vergeten de brief op de bus te doen – je zou haast denken dat er iets psychologisch achter zit. Hechttingsproblematiek?

Maar ik verveel me en er is hier verder niemand, dus kan ik net zo goed nog even verder schrijven.

De ochtend begon prima. Nadat ik was bijgekomen van een nieuwe rotopmerking van Kyle, ging ik naar de bibliotheek om te werken. Mevrouw Grunschovitch, een van mijn favoriete bibliothecaressen, kwam als eerste binnen. Ze is een lieve, humeurige oude dame die voortdurend tegen me uitvalt omdat mijn haar voor mijn ogen hangt of omdat ik niet genoeg eet. Geloof me, ik eet genoeg. Ik ren alleen meer.

De laatste tijd zegt ze ook dat ik blusher moet gebruiken. Ze beweert dat ik prachtige jukbeenderen heb. Dat is mij nooit opgevallen. Een pleegmoeder noemde me ooit ‘een lange slungel’ en verder sta ik er eigenlijk nooit zo bij stil. Als ik in de spiegel kijk, blijf ik steken bij mijn lange bruine krullen en mijn borstelige wenkbrauwen, zodat ik nog nooit goed naar mijn jukbeenderen heb gekeken. Toch is het leuk om iemand te horen zeggen dat iets aan mij mooi is.

Een paar weken geleden hielp mevrouw G. me bij het uitstallen van boeken rond het thema Zomerliefde. Ik haalde Lisa Kleypas

en Nora Roberts tevoorschijn en nog een paar pikante, sensuele romanschrijvers in een poging modern en hip over te komen.

‘Die kun je daar niet neerzetten.’ Mevrouw G. haalde ze van mijn boekenpiramide.

‘Het zijn toch zomerromans.’

‘Je moet pareltjes uitkiezen. Verhalen over ware liefde,’ verzuchtte ze.

‘Zoals?’

‘Je stelt me teleur, Sam. Ik dacht dat je dat wel wist. *The Scarlet Pimpernel*, *Romeo en Julia*, *Persuasion*.’

‘*Wuthering Heights*? *Jane Eyre*? *Pride and Prejudice*?’

‘Je snapt me dus heel goed.’

‘Sommige van die boeken lopen niet zo geweldig af, Mevrouw G. *Romeo en Julia*? *Wuthering Heights*? De directeur houdt het liever wat luchtiger.’

‘De afloop doet er niet toe.’ Ze zwaaide met haar kromme vinger naar mij. ‘De liefde was echt. Zet ze maar neer.’

Ik kan haar onmogelijk iets weigeren. Dus haalde ik al mijn lievelingsboeken uit de kast en zij deed hetzelfde. Ik voegde er ook *Outlander*, *The Food of Love* en *Austenland* aan toe voor een verwijzing naar de wat modernere verhalen. Ik gaf mevrouw G. *Austenland* mee naar huis. Ze wilde *Outlander* lezen, maar daarin stonden een paar scènes die haar wekenlang rode oortjes zouden bezorgen en mij weer een preek zouden opleveren.

Vandaag kwam ze naar me toe en wilde weer een boek van mijn keuze, omdat ze had genoten van *Austenland*. Ze had me nog niet eerder gevraagd om advies, dus dit betekende een groot compliment en grote druk voor mij. Ik gaf haar *Het literair aardappelschilgenootschap van Guernsey*. Wat vindt u daarvan? Ik twijfelde een beetje over de invloed van de Tweede Wereldoorlog in het boek, omdat ik weet dat haar familie uit Polen is gevlucht toen ze klein was. Maar toen ik dat aankaartte, wuifde ze mijn bezwaar weg.

‘Zodra we de verschrikkingen vergeten, Sam, zullen we ze herhalen. Vergeet nooit je verleden. Zodra je je verleden vergeet, word je minder menselijk, minder dan menselijk.’

Ik glimlachte. Het leek mij onwaarschijnlijk dat ik mijn verleden ooit zou vergeten. Het valt me voortdurend lastig.

Meneer Clayton kwam vanmorgen ook nog langs. Hij is een van de leukste klanten die ik ooit heb ontmoet, net zo dol op misdaadmysterieën als pater John. Sinds onze eerste ontmoeting, jaren geleden, adviseer ik hem meestal bij het uitzoeken van nieuwe titels. De andere medewerkers vindt hij volgens mij nogal intimiderend, maar als wij alleen zijn zitten we urenlang te praten. Hij heeft wat meer actie nodig dan mevrouw G., maar geen bloed: ‘Denk aan mijn maagzweer, Sam. Bezorg me geen spanning.’

Een tijdje geleden raadde ik hem Patricia Cornwell aan, maar zij werd hem wat te plastisch. Tegenwoordig is Alex Powell zijn favoriet. De mijne ook. En vandaag had ik een verrassing voor meneer Clayton: ik had de nieuwe roman van Powell besteld, speciaal voor hem. Hij was door het dolle heen. Ik ook, want zodra hij het boek uit heeft, ga ik het lezen.

Ik ben dol op de boeken van Powell: goed geschreven, sterke detective/held, geloofwaardige personages en geweldige plots. Plus het feit dat al het bloedvergieten achter de schermen plaatsvindt. Hij vertelt genoeg om je aandacht vast te houden, maar blijft niet hangen in walgelijke details. Het is een bevredigend mengsel van ouderwetse charme in het ruige, hedendaagse New York.

En natuurlijk is het de aantrekkelijke held van Powell die me blijft boeien. Detective Cole Barker is ontzettend gespierd, heerlijk onvolmaakt, slim, loyaal, stoer en, neem ik aan, razend knap – een moderne kruising van Darcy en Knightley en Ethan Hunt. De verfilming van *Redemption* gaat over een paar weken in première. Ben benieuwd of Hollywood het met me eens is. O... ik moet gaan. Iemand heeft mijn hulp nodig.

Weer wat later...

Bent u al bang geworden dat ik nooit meer ophou? Ik beloof u dat ik dat wel zal doen, maar het is moeilijk om reddingslijnen – ik bedoel vrienden – los te laten. Zeker als ze bij bosjes om me heen neervallen.

Vanochtend kwam Dan langs bij de bibliotheek. Hij is een studiegenoot van Roosevelt. We hebben wat berichtjes heen en weer gestuurd, maar dat stelde niet veel voor.

Ik had hem verteld dat mijn baantje niet doorging en dat ik weer in de bieb werk. En vandaag kwam hij binnenlopen. Ik vond het heel leuk om hem te zien. Hij doet me denken aan een trui die lekker zit en die je graag aandoet omdat-ie zo lekker warm is. Aardige metafoor, toch? Hannah vond van niet – maar daarover straks meer.

Hoe dan ook, we kletsten een tijdje en toen zette hij een klein zwart doosje op de balie. Hij schoof het enthousiast naar me toe. Ik kon er alleen maar naar staren.

‘Maak maar open.’ Hij schoof het nog verder naar me toe. ‘Wat zijn je plannen verder?’

‘Morgen trek ik in mijn appartement, en ik heb een parttime baantje bij Starbucks gekregen. En ik blijf hier ook werken.’

‘Je bent zo slim. Het komt vast helemaal goed met jou.’

‘Bedankt. Niet slim genoeg om het lintje hiervan af te krijgen.’ Ik was nog steeds bezig met het doosje. Ten slotte deed ik het open en keek op. ‘Een halsketting met een hartje. Wat mooi. Maar waarom koop je in vredesnaam een hartje voor mij?’ Blunder.

Zijn gezicht betrok. ‘Ik... laat maar. Je was onlangs toch jarig?’

‘Klopt. Dank je wel!’ Ik wist dat ik hem had gekwetst. Ik wist niet wat ik moest doen, dus kletste ik maar wat. ‘Superleuk, Dan. Ik heb altijd al zo’n kettinkje willen hebben. Echt heel mooi.’ Mijn woorden klonken hol en nietszeggend.

Maar ik wilde die zachte blik in zijn ogen weer zien. Ik was dol op die blik. Deze blik maakte me nerveus en onzeker. Wat had ik verkeerd gedaan? Ik wist dat het heel erg was want hij stamelde nog een paar woorden en vertrok – snel, met hangende schouders, zoals Atlas die de wereld met zich meestorst. Ik had niet de moed om hem achterna te gaan.

Toen ik het vanavond aan Hannah vertelde, ging ze door het lint. Weer een blunder. Begrijpt u nu waarom ik niet graag praat? Maar ze begrijpt het niet. Ik ben een vrouw van drieëntwintig die nog nooit een vriendje heeft gehad, nog nooit een man heeft gezoend en grote moeite heeft om met een man te praten. Wie begrijpt zoiets nou? Mijn idee over romantiek is afkomstig van Jane Austen – en ik was gechoqueerd toen Darcy en Lizzy elkaar aan het eind van die BBC-film zoenden.

Dus u begrijpt dat ik niet *probeer* om dom over te komen. Ik *ben* het gewoon. Hannah zei dat ik eens wat vaker uit mijn eigen wereldje moet komen, maar als dit het gevolg is, waarom zou ik dat dan doen? Als ik mensen kwets, zou ik dan niet beter voor- goed in mijn eigen wereldje kunnen blijven?

‘Waarom deed je zo tegen hem? Hij heeft twee jaar om je heen gehangen. Jullie studeerden samen, hij vroeg je mee uit en belde je vaak. En dan dit afgelopen jaar, al die e-mails en berichtjes – hij deed de hele tijd zijn best voor je. Wat dacht je dan?’ Ze schreeuwde inmiddels, en Hannah schreeuwt nooit.

‘Ik had geen idee.’

‘Je had geen idee? Sam, je moet toch echt eens met je beide benen in de echte wereld gaan staan.’

‘Mijn leven is niet bepaald beschermd geweest, Hannah.’

‘O jawel. Je bent wat heen en weer geschoven, maar je leefde altijd in een beschermd wereldje. Je leefde in je boeken.’

‘Dat is niet waar. “Ik heb alleen heel veel verschillende kanten. Als het er maar één zou zijn, zou het allemaal een stuk gemakkelijker zijn, maar niet half zo interessant.”’

‘Meen je dat nou?’ Hannah keek me verbijsterd aan. ‘Sam, jij hebt mij dat boek gegeven en dat voorin geschreven.’

‘Laat me toch met rust!’ hilde ik. Ik kon me niet meer herinneren dat ik haar *Anne van het Groene Huis* had gegeven.

Het sierde haar dat ze inderdaad inbond.

‘Welke kleur ogen heeft Dan?’ vroeg ze me even later, zo zachtjes dat ik het amper kon verstaan.

Ik keek haar verbijsterd aan. Ik zag niet in waarom ze me die vraag stelde, en wist al helemaal niet wat het antwoord daarop was.

‘O, Sam. Je hebt hem nooit echt gezien.’ Ze klonk teleurgesteld. Ik herinnerde me die toon van de keer dat ze me vertelde dat ze aan taekwondo deed. Die vormde een link tussen Hannah en Dan – een ongemakkelijke link.

Toen deed ik wat ik altijd doe als ik het gevoel heb uit mijn comfortzone getrokken te worden. Ik rende weg. Letterlijk. Ik pakte mijn hardloopschoenen en liet Hannah in mijn huisje zitten. Kyle stond bij de deur van Buckhorn Cottage terwijl ik langs spurtte, dus nodigde ik hem uit om mee te gaan. We renden acht kilometer. Hij zei niets. Misschien gaat hij nooit praten. Misschien is dat maar beter ook. Ik zou hem alleen maar teleurstellen.

Daarna was ik kalm genoeg om Dan op te bellen en mijn excuses aan te bieden – een nieuwe en heel ongemakkelijke gewoonte voor mij. Ik probeerde het drie keer, maar hij nam niet op. Ik sprak zijn voicemail in, maar ik verwacht niet dat hij me terugbelt. Ik heb het verknald. Er stond iemand vlak voor mijn neus, iemand die mij leuk vond, en ik heb hem laten gaan. Ik wou dat ik nog een kans kreeg. Ik zou bij heel wat mensen willen dat ik nog een kans kreeg. Maar krijg ik die ook?

Dus, Mr. Knightley, hier eindigt de kans die u mij hebt gegeven. Het is tijd om deze brief op de bus te doen. Ik ben blij dat u geen echte naam hebt en dat dit geen echte vriendschap is,

want die zou ik alleen maar verknallen. Mijn comfortzone reikt
blijkbaar niet zo ver, want ik heb echt genoten van het schrijven
van deze brieven, en ik zal u of de kleur van uw ogen nooit leren
kennen.

Vaarwel, vriend...

Sam

29 augustus

Geachte Mr. Knightley,

We zijn inmiddels ruim twee maanden verder, en ik weet dat u niet verwacht had ooit nog iets van mij te horen. Ik had niet verwacht u ooit nog te zullen schrijven. Maar het hoofd van de toelatingscommissie van Medill heeft me gebeld – ik ben toegelaten!

Er is iemand uitgevallen en ik was de volgende op de wachtlijst. Ik heb haar gevraagd om mijn plaatsje open te houden tot ik wist of mijn studiebeurs nog beschikbaar was. Ze heeft me twee dagen gegeven. Pater John is op dit moment waarschijnlijk met iemand van uw stichting aan het bellen, dus deze brief is eigenlijk overbodig – maar ik vond het toch wel een brief waard.

Ik wil heel graag naar Medill, Mr. Knightley. En als ik deze kans krijg, dan beloof ik u dat ik die met beide handen aan zal grijpen.

Met vriendelijke groet,

Samantha Moore

3 september

Beste mevrouw Moore,

Zoals pater John u ongetwijfeld al heeft laten weten, staat de studiebeurs tot uw beschikking. Mr. Knightley heeft mij opdracht gegeven om uw studiegeld rechtstreeks over te maken naar Northwestern University. U bent nu officieel ingeschreven. Voor verdere details zal Medill rechtstreeks contact met u opnemen.

Met vriendelijke groet,

Laura Temper

privésecretaresse van dhr. G. Knightley

7 september

Geachte Mr. Knightley,

Dank u wel, heel erg bedankt. De online inschrijving begint morgenvroeg om zeven uur. Duim voor me. Ik heb namelijk geen idee of het moeilijk is om een plekje te bemachtigen bij bepaalde vakken. Op Roosevelt lukte het me bij sommige pas na een paar semesters, maar op Medill heb ik in totaal maar vier trimesters. Wist u dat de hele studie maar vijftien maanden duurt? Ik heb besloten om me te specialiseren in het schrijven van redactionele artikelen voor kranten en tijdschriften, dus die colleges staan boven aan mijn lijst. Ik houd u wel op de hoogte.

Ik moet u ook nog vertellen dat ik weer in Grace House ga wonen. Ik wil niet, maar ik moet wel. Ik ben dol op mijn appartementje en mijn vrijheid, maar mijn studie zal er zeker weten onder lijden als ik er twee baantjes bij probeer te doen. Die les heb ik al geleerd. Bovendien (de stroom informatie houdt maar niet op, hè?) heb ik vandaag ontslag genomen bij Starbucks. Ik was bang dat mijn leidinggevende moeilijk zou doen omdat ik er nog maar net werk... Nee, dat is niet waar. Ik was bang dat ze dolblij zou zijn dat ik wegging. Ik ben steeds zo bang om fouten te maken dat ik juist de hele tijd fouten maak.

Gelukkig kan ik melden dat haar reactie er ergens tussenin zat. Ze zei dat ze het heel fijn vond voor mij, maar dat ze me zou missen. Ze noemde me een 'aanwinst voor het team'. Zo heeft niemand me ooit eerder genoemd. Het voelde goed. En ik zal het werk daar

missen. Iedereen was aardig zonder nieuwsgierig te zijn. Dus hoe-
wel de vriendschappen – als je ze al zo kunt noemen – niet erg
diep gingen, voelden ze in elk geval niet ongemakkelijk.

Alles begint op zijn plek te vallen... hoewel... niet alles: er
wordt wel voor gezorgd dat ik me ook weer niet te veel op mijn
gemak ga voelen.

Toen ik vandaag opstond na een gesprek met pater John, vroeg
hij me om naar de atletiekbaan te gaan en Kyle te zoeken.

‘Waarom?’

Ik wilde me liever niet met Kyle bemoeien. Ik had hem niet
meer gezien sinds juni, toen ik was verhuisd, en had me voorge-
nomen hem uit de weg te gaan als ik weer in Grace House zou
wonen... Ik word onzeker van hem.

‘Hij heeft een afspraak met mij en ik vermoed dat hij niet van
plan is om op te komen dagen. Hij gaat elke dag na schooltijd
naar de atletiekbaan. Kun jij er eens langsgaan en zorgen dat hij
hierheen komt?’

‘Naar mij luistert hij niet. U kunt beter iemand anders sturen.’

‘Probeer het gewoon.’ Aan de manier waarop pater John het
zei, begreep ik dat weigeren geen optie was. Hij vervolgde: ‘Hij
is elke dag op de baan te vinden.’

‘Hij kan goed hardlopen. Heeft hij zich al aangesloten bij het
cross-countryteam?’

‘Nee. De coach en ik hebben het er wel over gehad, maar Kyle
wil er niet over praten. Hij wil met niemand praten. Hij gaat
alleen elke dag na school hardlopen.’ Op zachtere toon vervolgde
pater John: ‘Ik maak me zorgen om hem, Sam.’

‘Dit gaat helemaal niet over een afspraak of zo. U voert iets in
uw schild. Wat wilt u van mij?’

‘Ik wil dat je met hem praat. Jij hebt hetzelfde meegemaakt.
Hardlopen was ook jouw uitweg. Jij was niet zo anders dan hij
op je veertiende.’

‘Ik heb het geprobeerd.’

Pater John trok zijn wenkbrauwen op.

Ik zuchtte. ‘Echt waar. Afgelopen juni. Ik bemoei me liever niet met hem.’

‘Doe niet zo, Sam. Wees niet iemand die wegloopt. Ik vraag het je nog een keer. Als je het dan niet voor Kyle wilt doen, doe het dan voor mij.’

Probeerde hij dit door te drukken voor Kyle of voor mij? Ik ben altijd de eerste die wegloopt, figuurlijk én letterlijk.

‘Goed dan.’ Ik liep het kantoor van pater John uit, met aan de ene kant het gevoel dat ik eruit werd gezet en aan de andere kant het idee dat hij mijn hulp echt nodig had.

Kyle was inderdaad niet moeilijk te vinden. Het rugbyteam trainde midden op het veld, maar hij was de enige die rondjes liep. Ik bleef een tijdje naar hem staan kijken. Zijn gezicht was uitdrukingsloos. Alsof hij er helemaal geen lol in had.

‘Hé,’ riep ik. ‘Ik heb mijn hardloopschoenen niet aan. Wil je alsjeblieft even naar me toe komen?’

Hij kwam aanhollen. ‘Waarom?’

‘Pater John vroeg me je te zoeken. Hij maakt zich zorgen om je.’

‘Die ouwe –’

‘Zo praat je niet over hem.’

‘Hè?’

‘Je mag een hekel aan mij hebben, aan wie dan ook, maar pater John verdient respect. Hij geeft om ons. Misschien is hij wel de enige. En als jij ook maar een beetje bent zoals ik – en die indruk heeft hij in elk geval wel – dan haalt hij je vaker uit de nesten en geeft hij je meer liefde dan je hem ooit kunt terugbetalen. Vergeet dat nooit.’

Kyle zei niks, maar hij liep wel met me mee. En onderweg beseftte ik dat ik Kyle niet in de steek wilde laten. Opeens, nu ik zo met hem werd geconfronteerd, voelde ik dat we een band hadden. Ik kan het niet verklaren, maar die band is er echt – zelfs als hij maar van een kant komt.

‘Ik kom weer in Grace House wonen,’ zei ik tegen hem. ‘Wil je vaker met mij gaan hardlopen?’

‘Nee.’ Hij bleef naast me lopen. Niet voor me uit en niet achter me aan.

‘Ik ga niet weg, Kyle. Ik blijf zeker anderhalf jaar in Grace House wonen.’

‘Nou en?’ Hij ging er nog steeds niet vandoor.

‘Ik ben van plan om je elke dag te vragen met mij te gaan hardlopen. En ik hoop dat je uiteindelijk ja zult zeggen.’ Ik bleef staan en keek hem aan. Hij wist zich geen houding te geven. Op dat moment leek hij zo klein. Oké, zijn schouders zijn breed en zijn voeten enorm, maar hij is veertien en dat is natuurlijk nog heel jong.

‘Morgen werk ik tot vijf uur in de bibliotheek. Daarna zien we elkaar hier en gaan we samen een paar sprintjes trekken.’

‘We zijn geen vrienden.’

‘Wat jij wilt. Als je er maar bent.’ Ik draaide me om en liep weg. ‘En denk aan je afspraak met pater John,’ riep ik over mijn schouder.

Kyle heeft waarschijnlijk gelijk, Mr. Knightley. We zijn geen vrienden, maar ik denk niet dat hij een hekel aan me heeft en dat is in elk geval iets.

Met vriendelijke groet,

Sam

*Geachte Mr. Knightley, uw brievenbus
stroomt langzamerhand over. Sorry daarvoor.
Er gebeurt zo veel op dit moment...*

De 23-jarige Samantha Moore trekt al bijna haar hele leven van pleeggezin naar pleeggezin. Nu woont ze in Grace House, een tehuis voor jongeren. Haar beste vrienden zijn de personages uit haar favoriete Jane Austen-romans en haar droom om te studeren heeft ze opgegeven. Ze neemt genoegen met een baantje bij Starbucks en het doen van vrijwilligerswerk bij de lokale bibliotheek.

Wanneer haar door een stichting een studiebeurs wordt aangeboden, weet Sam niet wat haar overkomt. In ruil voor de beurs moet ze de mysterieuze oprichter van de stichting op de hoogte houden van haar vorderingen. Hij noemt zichzelf Mr. Knightley en schrijft nooit terug. Daardoor voelt Sam zich vrij om hem van alles te vertellen.

Dankzij Mr. Knightley komt Sam langzaam uit haar comfort zone. Voor het eerst in haar leven sluit ze echte vriendschappen. Wanneer ze haar favoriete schrijver Alex Powell ontmoet, ontstaat er een bijzondere band tussen hen. Maar terwijl Sam langzaam leert om zichzelf en anderen te vertrouwen, leert ze ook hoe gemakkelijk dit vertrouwen kan worden beschadigd.

Katherine Reay is net als haar hoofdpersoon een echte Jane Austen-fan. *Geachte Mr. Knightley* is haar debuutroman. Ze woont met haar gezin in Chicago.

KOK

NUR 302

9 789029 726627

www.kok.nl